

V.E.
SCHWAB
FIRELE
FRAGILE AL E
PUTERII

Traducere din limba engleză de
ALEXANDRU SZOLLO

ARMADA

Redactor-șef: Marian COMAN
Ilustrație copertă: Will STAEHLE
Prelucrare copertă: Adnan VASILE
Prepress copertă: Alex CSUKOR
Redactor: Monica GRECU
Corector: Anca DOICIN
Tehnoredactor: Antonela IVAN

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SCHWAB, V. E.

Firele fragile ale puterii / V.E. Schwab ; trad. din lb. engleză: Alexandru Szollo. -
București : Armada, 2024
ISBN 978-606-43-1863-3

I. Szollo, Alexandru (trad.)

821.111

Victoria Schwab
THE FRAGILE THREADS OF POWER
Copyright © 2023 by Victoria Schwab
All rights reserved.

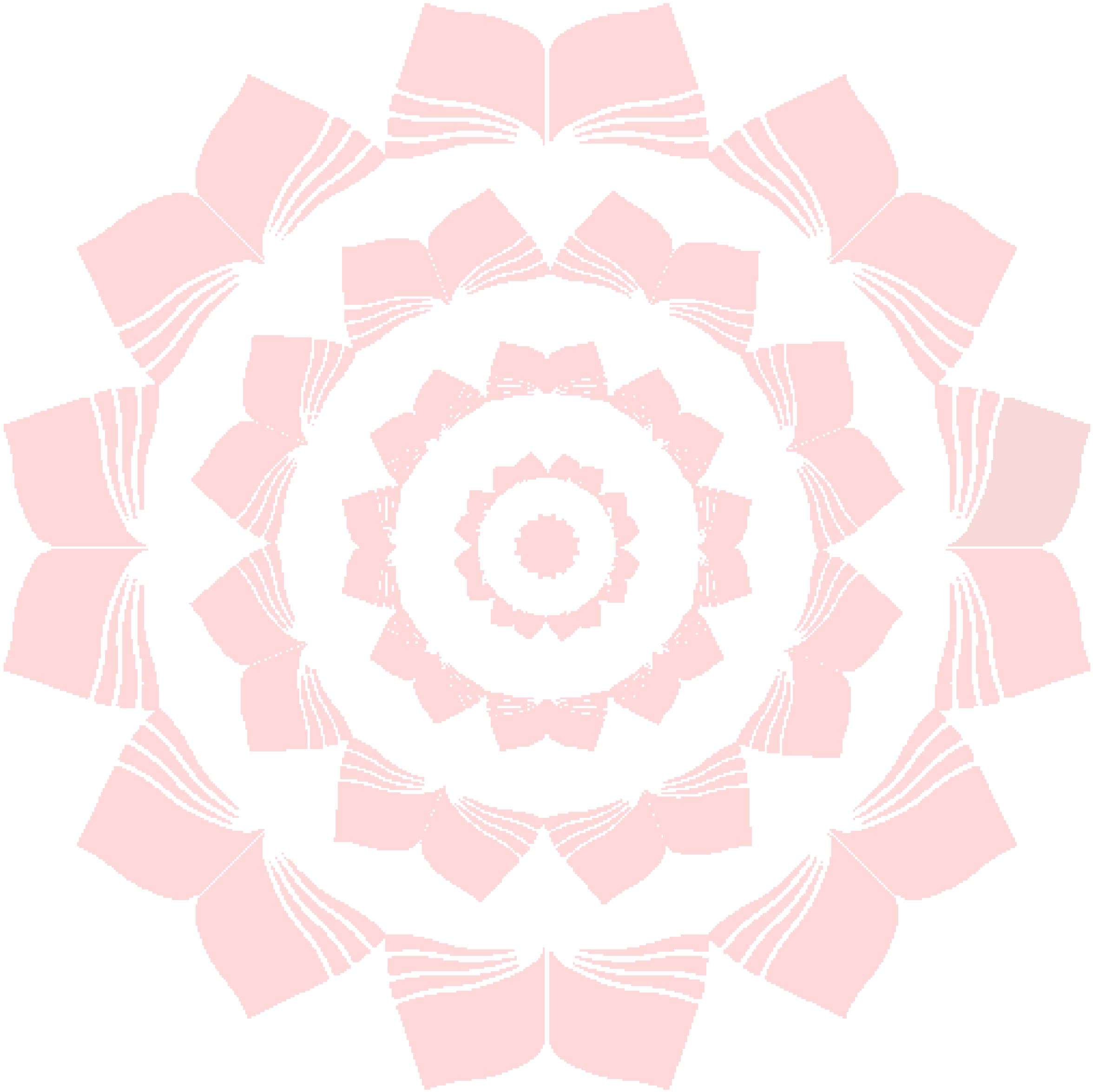
Copyright © Nemira, 2024, pentru prezenta ediție în limba română
ARMADA este un imprint al Grupului editorial **NEMIRA**.

Tiparul executat de Monitorul Oficial R.A.

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări și închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

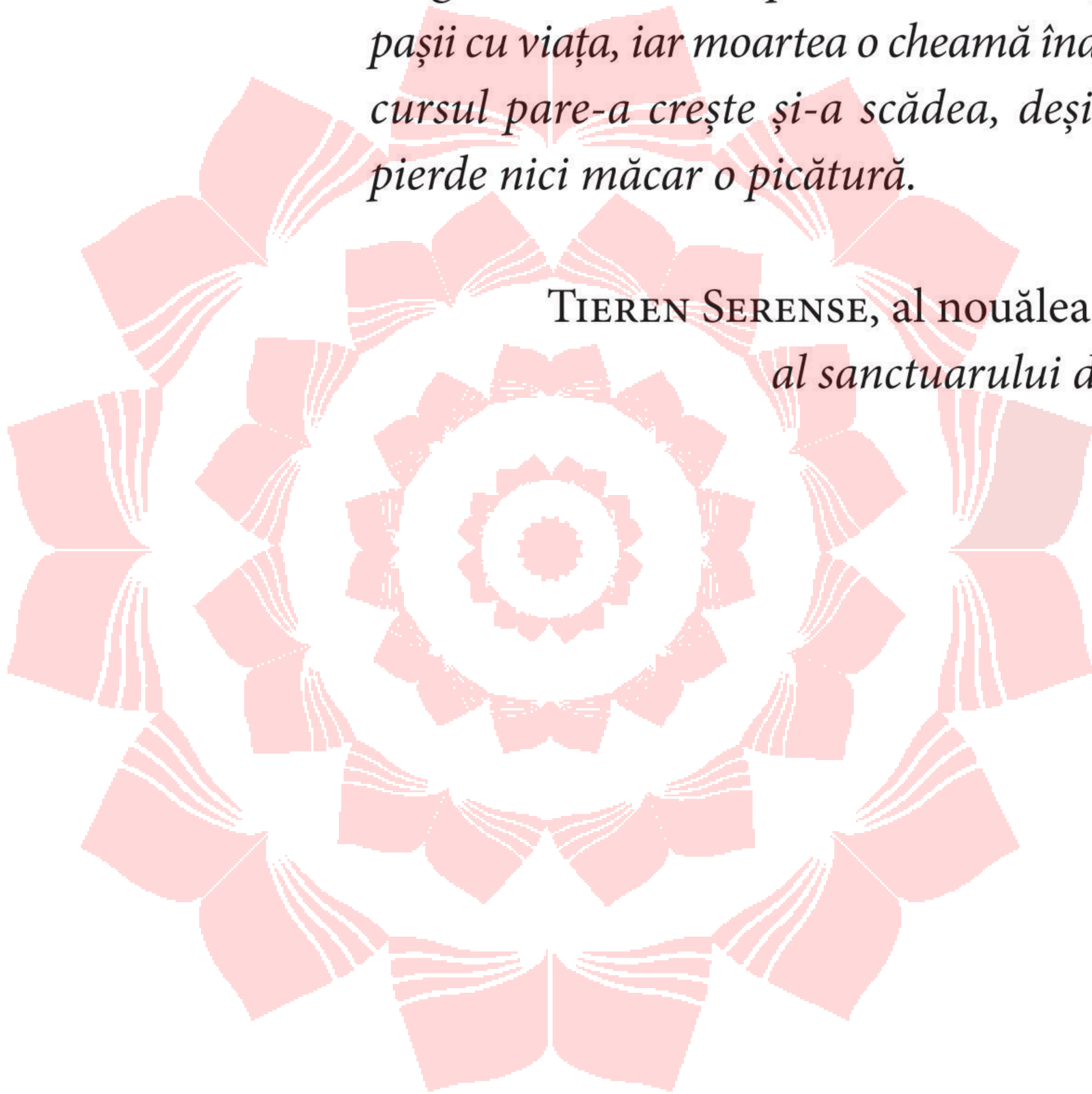
ISBN 978-606-43-1863-3

Pentru cei care continuă să creadă în magie

Magia este râul care pe toate le udă. Își potrivește pașii cu viața, iar moartea o cheamă înapoi, și-astfel cursul pare-a crește și-a scădea, deși de fapt nu pierde nici măcar o picătură.

TIEREN SERENSE, al nouălea Aven Essen
al sanctuarului de la Londra

LONDRA ALBĂ

Cu șapte ani în urmă

Faptul că era mică îi era de mare ajutor. Lumea vorbea despre crescut de parc-ar fi fost cine știe ce înfăptuire măreață, dar trupurile mici se puteau strecura prin spații înguste, se puteau ascunde în colțuri strâmte și puteau intra și ieși din locuri în care alte trupuri nu încăpeau.

Dintr-un horn, de pildă.

Kosika s-a lăsat legănându-se ultimii câțiva metri și și-a dat drumul în vatră, iscând o trambă de funingine. Și-a ținut răsuflarea, în parte ca să nu tragă cenușă pe nas, în parte ca să se asigure că nu era nimeni acasă. Lark spusese că locuința era pustie și că nu mai intrase și nu mai ieșise nimeni din ea vreme de mai bine de o săptămână, însă Kosika s-a gândit că era mai bine să taci decât să-ți pară rău, așa că a rămas ghemuită în vatră câteva secunde, așteptând, ascultând, până când a fost sigură că nu era nimeni pe acolo.

Apoi s-a îndreptat spre marginea vetrei și s-a descălțat de ghete, legându-le șireturile și atârându-și-le de gât. A sărit jos, cu picioarele-i goale abia atingând podeaua din lemn, și a pornit.

Era o casă frumoasă. Podeaua era netedă, pereții erau drepți și, deși obloanele aveau zăvoarele puse, erau multe ferestre, iar pe margini pătrundeau dăre de lumină, care o ajutau să vadă în jur. N-avea nicio problemă să spargă case frumoase, mai ales când oamenii plecau și le lăsau nesupravegheate.

S-a îndreptat mai întâi spre cămară. Așa făcea întotdeauna. Oamenii care locuiau în case frumoase ca aceea nu socoteau gemurile, brânzeturile

și carnea uscată drept bunuri de preț, nu erau niciodată destul de flămânzi încât să-și facă griji că aveau să rămână fără ele.

Dar Kosika era mereu flămândă.

Din nefericire, polițele din cămară erau cam goale. Un sac de făină. O punguliță de sare. Un singur borcan de compot, care s-a dovedit a fi de portocale amare (ea nu putea să sufere portocalele amare). Dar acolo, în spate, după o cutie din metal cu frunze de ceai, a găsit o pungă din hârtie cerată cu cuburi de zahăr. Mai mult de-o duzină, mici, maronii, scilipeau precum cristalele. Se dăduse mereu în vânt după dulciuri și a început să-i lase gura apă chiar în timp ce îndesa unul în obraz. Știa că trebuia să ia doar unul sau două, dar și-a încălcat propria regulă și a înghesuit toată punga în buzunar, sugând cubul în timp ce pornea în căutarea comorilor.

Șmecheria era să nu iei prea mult. Cei care aveau *destule* nu băgau de seamă când le lipseau puține lucruri. Se gândeau că le rătăciseră pe undeva, le puseseră jos și uitaseră unde anume.

Poate, și-a spus ea, locuitorii casei erau morți. Sau poate că plecaseră pur și simplu într-o călătorie. Poate că erau bogați, destul de bogați încât să-și permită o a doua casă, la țară, sau o corabie foarte mare.

Mergând cu pas legănat prin camerele întunecate, deschizând dulapuri și sertare, căutând sclipiri de metal, monede sau magie, încerca să-și închipuie ce făcea omul acela.

Kosika a văzut cu coada ochiului o zvâcnire și a tresărit, ghemuindu-se când și-a dat seama că era doar o oglindă. O oglindă mare, argintie, ce stătea sprijinită de o masă. Era prea mare ca s-o poată fura, dar tot s-a îndreptat pe furiș spre ea, nevoită fiind să se ridice pe vârfuri ca să-și poată vedea fața oglindită. Kosika nu știa câți ani avea. Undeva între șase și șapte. Mai aproape de șapte, presupunea ea, pentru că zilele tocmai începeau să se scurteze, iar ea știa că se născuse când vara făcea loc toamnei. Mama ei spunea că de aceea arăta de parc-ar fi fost prinsă între două lumi, nici de ici, nici de colo. Cu părul nici bălai, nici castaniu. Cu ochii nici verzi, nici cenușii, nici albaștri.

(Kosika nici măcar nu pricepea ce însemnătate avea înfățișarea cuiva. Nu era ca banii. Nu se putea cheltui.)

A coborât privirea. Dedesubtul oglinzii, pe masă, era un sertar. N-avea mâner, dar a văzut marginea unui obiect contopindu-se cu alta,

și când a apăsât lemnul, acesta a cedat și a eliberat o clemă ascunsă. Sertarul s-a deschis deodată, scoțând la iveală o tăviță puțin adâncă și două amulete făcute din sticlă sau din piatră pală, una legată cu piele, cealaltă cu fire subțiri de cupru.

Amplificatoare.

Nu știa să citească simbolurile scrijelite pe margini, dar știa că asta erau. Talismane menite să prindă puterea și s-o lege de om.

Cei mai mulți oameni nu-și permitau prinzătoare-de-magie – își scrijeleau magia drept pe piele. Dar însemnele păleau, pielea se lăsa, iar vrăjile se schimbau cu timpul, precum fructele putrede, în vreme ce o bijuterie putea fi scoasă, schimbată, reumplută.

Kosika a ridicat una dintre amulete, întrebându-se dacă amplificatoarele aveau o valoare mai mică sau poate mai mare acum, când lumea începuse să se trezească. Astfel numeau oamenii *schimbarea*. De parcă magia ar fi fost pur și simplu adormită, iar ultimul rege, Holland, o scuturase și-o trezise cumva din somn.

Încă nu-l văzuse cu ochii ei, dar îi văzuse pe foștii regi, pe gemenii palizi care umblau călare pe străzi, cu gurile mânjite de sângele altora. Nu simțise decât o oarecare ușurare când aflase că erau morți și, dacă era vorba să fie sinceră, nu-i pășase prea mult nici de noul rege, la început. Dar se părea că Holland era altfel. Chiar după ce preluase tronul, râul începuse să se dezghețe, ceața începuse să se subțieze, iar orașul se făcuse mai luminos, mai cald. Și, deodată, magia începuse din nou să curgă. Nu multă, bineînțeles, dar oamenii nu mai erau nevoiți să și-o lege de trupuri cu cicatrici sau vrăji.

Prietenul ei cel mai bun, Lark, se trezise într-o zi cu furnicături în palme, așa cum simțai de obicei pe piele când amorțai și trebuia să-ți freci palmele ca să-ți revii în simțiri. Câteva zile mai târziu, avea friguri, iar fața-i lucea de sudoare. Kosika s-a speriat când l-a văzut atât de bolnav. A încercat să-și înghită spaima, dar o durea burta din pricina ei și a stat trează toată noaptea, convinsă că el avea să moară, iar ea avea să rămână și mai singură. Dar a doua zi arăta bine. Alergase spre ea, târând-o pe o alee, apoi îi întinsese mâinile făcute căuș, de parcă ar fi ținut în ele un secret. Iar când își răsfirase degetele, Kosika rămăsese cu gura căscată.

În palmele lui plutea o flacără albastră.

Iar Lark nu era singurul. În ultimele câteva luni, magia se răspândise precum buruienile. Doar că nu prea creștea în oamenii mari – cel puțin nu în aceia care și-o doreau cel mai mult. Poate că încercaseră prea mult timp să silească magia să le facă pe plac, iar aceasta se înfuriase.

Kosikăi nu-i păsa dacă nu se oprea la ei, atâta vreme cât o găsea pe *ea*.

Încă n-o găsisese.

Și-a spus că era în regulă. Trecuseră doar câteva luni de când noul rege preluase tronul și adusesese magia cu el. Dar ea își cerceta în fiecare zi trupul, sperând să găsească o urmă de schimbare, își cerceta mâinile și aștepta o scânteie.

În clipa aceea, Kosika a înghesuit amplificatoarele în buzunar, împreună cu zahărul, a închis sertarul secret și s-a îndreptat spre ușa de la intrare. Mâna ei tocmai se îndrepta spre broască în clipa în care lumina a căzut pe pragul din lemn, iar ea s-a oprit tresărind. Era vrăjită. Nu știa să citească însemnele, dar Lark o învățase ce anume să caute. A privit cu amar în urmă, spre horn – era mult mai greu să urce decât să coboare. Dar n-avea de ales, așa că a urcat în vatră, înfundându-și ghețele în picioare și strecurându-se din nou pe horn în sus. Când a ajuns înapoi pe acoperiș, avea deja răsufierea tăiată, era murdară de funingine și și-a îndesat un cub de zahăr în gură drept răsplată.

S-a îndreptat pe furiș spre marginea acoperișului și a aruncat o privire în jos, zărind părul blond-argintiu al lui Lark, care stătea dedesubt, cu mâna întinsă, prefăcându-se că vindea talismane trecătorilor, deși talismanele nu erau decât pietre mângălite cu vrăji închipuite, iar el stătea de fapt acolo ca să se-asigure că nu venea nimeni acasă cât era ea încă înăuntru.

Kosika a fluierat, iar el a ridicat privirea, cu capul înclinat întrebător. Ea a făcut un X cu brațele, semnul unei vrăji de care nu putea trece, iar el a întors repede capul spre colț. Ei îi plăcea faptul că împărtășeau un limbaj care n-avea nevoie de cuvinte.

S-a îndreptat spre cealaltă parte a acoperișului și s-a lăsat în jos pe burlan, ghemuindu-se pe pietrele din pavajul de dedesubt. S-a îndreptat și a privit în jur, dar Lark nu era acolo. Kosika s-a încruntat și a pornit pe alee în jos.

Două mâini s-au întins deodată și-au apucat-o, târând-o în golul dintre case. Ea s-a zbatut, fiind cât pe ce să muște una din mâini, când aceasta a împins-o laoparte.

— Pentru numele regilor, Kosika! a spus Lark, scuturându-și degetele. Ce ești tu, fată sau fiară?

— Sunt ce trebuie să fiu! i-a aruncat ea drept răspuns.

Însă el zâmbea. Lark avea un zâmbet minunat, genul acela de zâmbet care punea stăpânire pe tot chipul lui și te făcea să-ți vină să zâmbești la rândul tău. Avea unsprezece ani și era deșirat ca toți băieții în creștere. Deși păru-i era la fel de pal precum râul Sijlt înainte de dezgheț, ochii-i erau calzi și închiși la culoare, asemenea pământului reavăn.

El a întins mâna și i-a scuturat funinginea de pe haine.

— Ai găsit ceva bun?

Kosika a scos amplificatoarele. El le-a întors pe-o parte și pe alta, iar ea și-a dat seama că știa să citească vrăjile, că găsise ceva bun, după cum le cerceta, dând din cap ca pentru sine.

Nu i-a spus lui Lark despre zahăr și s-a simțit oarecum prost din cauza asta, însă și-a spus că lui nu-i plăceau dulciurile, nu atât de mult pe cât îi plăceau ei, și că erau răsplata ei pentru că muncise din greu, riscând să fie prinsă. Și dacă învățase un lucru de la mama ei, acela era că trebuia să-ți porți de grijă.

Mama ei, care se purtase întotdeauna cu ea de parc-ar fi fost o povară, o mică hoată care-i ocupase abuziv casa, mâncându-i mâncarea, dormind în patul ei și furându-i căldura. O vreme, Kosika ar fi dat orice să fie băgată în seamă, să se simtă dorită, de oricine. Însă apoi copiii începuseră să se trezească cu focul în palme, cu vântul sub picioare sau cu apa înclinându-se spre ei de parc-ar fi fost în pantă, iar mama Kosikăi începuse s-o bage în seamă, s-o cerceteze, cu o privire lacomă. În zilele acelea, ea se străduia din răspuțeri să nu îi stea în cale.

Lark a băgat amuletele în buzunar – ea știa că, oricât ar fi luat pe ele, avea să-i dea jumătate, mereu făcea așa. Erau o echipă. El i-a ciufulit părul de culoare nedefinită, iar ea s-a prefăcut că nu-i plăcea senzația, greutatea mâinii lui pe capul ei. Nu avea niciun frate mai mare, dar el o făcea să se simtă de parc-ar fi avut unul. A împins-o ușor și s-au despărțit. Lark s-a dus te miri unde, iar Kosika a luat-o spre casă.

A încetinit când i-a apărut casa în față.

Era mică și îngustă, precum o carte înghesuită pe un raft între alte două cărți, pe un drum pe care-abia încăpea o căruță, darămite o trăsură. Însă în față *chiar* era o trăsură oprită, iar lângă ușa de la intrare stătea un bărbat scund. Străinul nu bătea la ușă, ci stătea pur și simplu acolo, fumând o țigară, cu fumul subțire și alb vălătucindu-i-se în jurul capului. Pielea-i era plină de tatuaje, de felul celor prin care oamenii mari legau magia de ei. Avea și mai multe decât mama ei. Tatuajele-i acopereau mâinile și i se întindeau în sus pe brațe, dispărându-i sub cămașă și apărându-i din nou pe gât. Se întreba dacă asta însemna că era puternic sau slab.

De parcă i-ar fi simțit gândurile, bărbatul a întors deodată capul spre ea, iar Kosika a zbughit-o înapoi în umbra celei mai apropiate alei. A dat ocol spre partea din spate a casei și s-a cățarat pe lăzile de sub fereastră. A tras fereastra în sus, deși aceasta era înțepenită, iar ea se temuse întotdeauna c-o să cadă și-o să o decapiteze chiar în timp ce urca pe ea. Dar nu s-a întâmplat, iar ea s-a legănat pe pervaz și s-a lăsat la podea, ținându-și răsuflarea.

A auzit voci în bucătărie.

Una era a mamei ei, dar pe cealaltă nu o recunoștea. Se auzea și un sunet. Un *clinc-clinc-clinc* de metal. Kosika s-a furișat pe hol, a aruncat o privire dincolo de prag și a văzut-o pe mama ei stând la masă cu un bărbat. Mama Kosikăi arăta ca întotdeauna – obosită și slabă, ca o bucată de fruct uscat din care fusese suptă toată zeama.

Dar pe bărbat nu-l mai văzuse niciodată. Era ațos ca un zgârci, cu părul legat la spate ca să nu-i ajungă pe față. Un tatuaj negru care se mănă cu nodurile unei frânghii urma conturul oaselor de la mâna lui stângă, care acoperea o grămăjoară de monede.

A ridicat câteva și le-a lăsat să cadă la loc.

Acela era sunetul pe care-l auzise ea.

Clinc, clinc, clinc.

Clinc, clinc, clinc.

Clinc, clinc, clinc.

— Kosika.

Ea a tresărit, luată prin surprindere de vocea mamei, de blândețea din ea.

— Vino aici, a spus femeia, întinzând mâna.

Fiecare dintre degetele ei era înconjurat de un însemn negru, la fel ca încheietura mâinii, iar Kosika s-a luptat cu impulsul de-a da înapoi, căci nu voia să-și înfurie mama. A făcut un pas în față cu băgare de seamă, iar mama i-a zâmbit. Kosika ar fi trebuit să-și dea seama în clipa aceea că trebuia să se oprească unde n-o putea ajunge, dar a mai făcut un pas încet spre masă.

— Nu fi necioplită! s-a răstit mama ei, iar ea a auzit în sfârșit tonul pe care-l cunoștea. Încă nu i-a venit magia, a adăugat mama ei către bărbat, dar o să-i vină. E o fată puternică.

Auzind acestea, Kosika a zâmbit. Mama ei nu spunea adesea lucruri frumoase.

Și bărbatul a zâmbit. Apoi, cu un gest brusc, s-a aruncat în față. Nu cu totul, ci a întins doar mâna tatuată. Într-o clipă era acolo, pe monede, în alta o și apucase de încheietura mâinii, trăgând-o aproape de el. Kosika s-a împiedicat, dar el nu i-a dat drumul. I-a sucit palma în sus, scoțându-i la iveală partea de jos a antebrațului și venele albastre de la încheietura mâinii.

— Hmm, a făcut el. Tare-i palidă.

Vocea-i era ciudată, de parc-ar fi avut pietre-n gât, iar mâna lui îi părea o cătușă, prinzându-i greu și rece încheietura. Ea a încercat să se elibereze răsucindu-se, dar el n-a făcut decât s-o strângă și mai tare cu degetele.

— Cam năvălaşă fata! a spus el, iar panica a pus stăpânire pe Kosika, pentru că mama ei nu făcea decât să se uite.

Doar că nu se uita la *ea*. Ochii-i erau ațintiți asupra monedelor, iar Kosika și-a dorit deodată să nu mai fie acolo. Căci își dăduse seama cine era bărbatul.

Sau cel puțin *ce* era.

Lark o prevenise cu privire la bărbații și femeile de teapa lui. Colectionari care nu făceau negoț cu lucruri, ci cu oameni, cu oricine căruia-i curgea un strop de magie prin vene.

Kosika își *dorea* să fi avut magie, ca să-i dea foc bărbatului, să-l sperie, să-l alunge, să-l facă să-i dea drumul. Nu avea putere, dar cel puțin își amintea unde-i spusese Lark să lovească un bărbat cu piciorul ca să-i pricinuiască dureri, așa că s-a aruncat în spate cu toată puterea, silindu-l pe străin să se ridice, apoi l-a lovit cu piciorul, cât a putut de

tare, drept între picioare. Bărbatul a scos un sunet ca de foale, şuierând de-a ieșit tot aerul din el, iar mâna care-o prinsese de încheietură i-a dat drumul, iar el s-a izbit de masă, doborând grămada de monede în timp ce ea o rupea la goană spre ușă.

Mama ei a încercat s-o apuce în trecere, dar membrele-i erau prea lente, iar trupu-i era istovit de atâția ani de furat magie. Kosika a ieșit pe ușă înainte să-și aducă aminte de celălalt bărbat și de trăsură. Acesta s-a năpustit asupra ei înconjurat de-o cunună de fum, dar ea s-a ferit de brațele lui făcute cerc și a luat-o la goană pe drumul îngust.

Kosika nu știa ce-avea să facă dac-o prindeau.

Nu conta.

N-avea să-i lase s-o prindă.

Ei erau mari, dar ea era iute de picior și, chiar dacă ei cunoșteau străzile, ea cunoștea aleile și treptele, toate cele nouă ziduri și toate spațiile înguste din lume – și pe cele prin care nici măcar Lark nu mai încăpea. Au început s-o doară picioarele, iar plămânii-i ardeau, dar Kosika fugea mai departe, luând-o la goană printre tarabele din piață, printre prăvălii, până când clădirile s-au rărit, iar cărarea s-a preschimbat în trepte ce urcau și a făcut loc Pădurii de Argint.

Nici măcar atunci nu s-a oprit.

Niciunul dintre ceilalți copii nu intra în pădure. Spuneau că era moartă, că era bântuită, că erau chipuri în copaci, care-i urmăreau după scoarța cenușie ce se descojea. Dar Kosikăi nu-i era teamă sau, cel puțin, nu-i era la fel de teamă de pădurea moartă pe cât îi era de bărbății aceia cu ochii lor lacomi și mâinile lor ca niște cătușe. A trecut de primul pâlț de copaci, drepti precum zăbrelele unei cuști, apoi a mers mai departe după încă un pâlț, două, trei, până când s-a lipit cu spina-re de un trunchi îngust.

A închis ochii, și-a ținut răsuflarea și a încercat să asculte, peste bubuiturile ca de ciocan ale inimii. Căuta să audă voci. Căuta să audă pași. Dar în lume s-a lăsat deodată tăcerea, iar ea nu auzea decât murmurul vântului printre crengile în mare parte goale. Foșnetul vântului prin frunzele uscate.

Încet, a deschis ochii. Doisprezece ochi din lemn o priveau țință, la rândul lor, din copacii din fața ei. A așteptat ca vreunul dintre ei să clipească, dar n-a clipit niciunul.

Kosika s-ar fi putut întoarce în clipa aceea, dar n-a făcut-o. Trecuse de marginea pădurii, ceea ce-i dăduse îndrăzneală. Așa că a intrat mai adânc, mergând până n-a mai văzut deloc acoperișurile, străzile sau castelul, până i s-a părut că nu mai era în oraș, ci altundeva. Într-un loc tihnit. Într-un loc fără zgomot.

Apoi l-a văzut.

Bărbatul era așezat pe pământ, cu spatele sprijinit de un copac, cu picioarele întinse, cu capul căzut pe piept, moale ca o păpușă din cârpe, dar văzându-l i s-a tăiat răsuflarea, iar sunetul era la fel de puternic precum un vreasc ce trosnea în liniștea pădurii. Și-a astupat gura cu mâna și s-a ascuns iute după cel mai apropiat copac, așteptându-se ca bărbatul să ridice deodată capul și să întindă mâna după o armă. Dar el nu s-a mișcat. Pesemne că adormise.

Kosika și-a mușcat buza.

Nu putea să plece – încă nu era în siguranță dacă se îndrepta spre casă – și nu voia să-i întoarcă spatele bărbatului căzut la pământ, ca nu cumva să încerce s-o ia prin surprindere, așa că s-a lăsat lângă un alt copac, cu picioarele încrucișate, având grijă să-l poată vedea pe străinul adormit. A scotocit prin buzunare și a scos punga cerată cu zahăr.

A supt cuburile unul câte unul, aruncând iute câte-o privire spre bărbatul sprijinit de copac. S-a hotărât să păstreze un cub pentru el, în semn de mulțumire că-i ținea de urât, dar a trecut o oră, soarele s-a lăsat destul de jos încât să se atingă în treacăt de crengile copacilor, iar aerul s-a făcut rece, și bărbatul nu s-a mișcat nici atunci.

Ea a avut o presimțire rea în clipa aceea.

— *Os?* a strigat ea, tresărind în timp ce sunetul vocii ei spărgea tăcerea Pădurii de Argint, iar cuvântul se lovea de copacii tari.

Hei? Hei? Hei?

Kosika s-a ridicat în picioare și s-a îndreptat spre bărbat. Nu părea foarte bătrân, dar avea părul alb-argintiu și veșminte cu croială bună, prea bună ca să stea așezat pe pământ. Purta o semi-pelerină argintie, iar ea și-a dat seama, de îndată ce s-a apropiat destul de mult, că nu dormea.

Era mort.

Kosika mai văzuse un trup neînsuflețit, dar era cu totul altfel, cu membrele rășchirate și măruntaiele revărsate pe pavaj. Pe bărbatul de

sub copac nu era sânge. Părea că obosise pur și simplu și se hotărâse să se odihnească sub un copac. Avea un braț întins în poală. Celălalt îi atârna pe lângă trup. Kosika l-a măsurat cu privirea până jos, unde mâna lui atinge pământul. Sub degetele lui era ceva.

S-a aplecat mai aproape și a văzut că era iarbă.

Nu erau firele tari, fărâmicioase, care acopereau restul Pădurii de Argint, ci vlăstare noi, moi, mici, verzi, care se răspândeau sub el de parcă ar fi fost o pernă.

Ea a atins-o cu degetele, tresărind când i-a simțit din greșeală pielea, în treacăt. Bărbatul era rece. Privirea i s-a îndreptat spre semi-pelerina lui. Arăta bine și părea călduroasă, iar ea s-a gândit s-o ia, dar n-a lăsat-o inima să-l atingă din nou. Și totuși, nu voia nici să-l părăsească. A luat ultimul cub de zahăr din punga cerată și i l-a pus în palmă chiar în timp ce un sunet spărgea tăcerea.

Scrâșnet de metal și tropăit de cizme.

Kosika a sărit în picioare, zbughind-o printre copaci ca să se ascundă. Dar nu veneau după ea. A auzit pașii încetinind, apoi oprindu-se, și s-a oprit și ea, aruncând o privire pe după un trunchi îngust. De-acolo, nu-l vedea pe bărbatul căzut la pământ, dar îi vedea pe soldații care stăteau aplecați asupra lui. Erau trei, iar armura lor argintie scliffea în lumina slabă.

Străjerii regelui.

Kosika nu auzea ce spuneau, dar l-a văzut pe unul dintre ei înge-nunchind, l-a auzit pe celălalt scoțând un suspin cu răsuflarea întretăiată. Un sunet care-a frânt pădurea și i-a smuls o grimasă, făcând-o să se întoarcă și să fugă.